

Concurs național *Vânătoarea de lectură în biblioteci*

Ediția a V-a. An școlar 2025-2026

– Etapa județeană/ pe sector –

MESAJ NR. 3

Văd că nu ne înțelegem în tălmăcirea profețiilor lui Virgiliu, a spus Pantagruel. Să alegem alt mijloc de a ghici viitorul.

- Care? A întrebat Panurge.
- Cel mai bun, cel mai vechi, și cel mai neîndoios dintre toate: *visurile*. Căci în vis, sufletul omului își cunoaște soarta. Așa ne arată Hipocrate, Platon, Plotin, Jambicur, Eynesius, Aristotel, Xenofon, Galen, Plutarh, Antemitrodorus, Doldianus, Herofil, Calaber, Teocrir, Pliniu, Ateneu și atâția alții. N-am nevoie de prea multe pilde pentru a te încredința despre aceasta. Însuși ai văzut, de-atâtea ori, cum pruncul alăptat, îmbăiat și legănat, adoarme adânc, iar doica lui în timpul acesta pleacă pe-aici încolo, socotind că nu are de ce să mai stea de pază pe lângă talpa leagănelui lui. Așijderea, când trupul nostru doarme și când mistuirea hranei ce i-am dat s-a săvârșit, sufletul nemaiaivând niciun rost de îndeplinit până la trezirea noastră din somn, își ia zborul și pornește să dea o raită prin țara lui de baștină, care e Cerul, regăsindu-și dumnezeiasca lui obârșie. Privind spre sfera cugetării fără sfârșit, al cărui sâmbure e pretutindeni în nemărginire (adică Dumnezeu, după învățătura lui Hermes trismegistul) și ajungând în locul unde nimic nu se schimbă. Nimic nu se mistuie, nimic nu se irosește, ci toate timpurile sunt de față, sufletul cunoaște nu numai ce-a fost, dar și ce va fi; și, reîntors în trupul din care s-a desprins, vorbește prin simțuri împărtășind povestirile ce-a cules. E adevărat, că nu le înfățișează aidoma cum le-a văzut, din pricina slăbiciunii simțurilor noastre; la fel ca luna, care, primind lumina de la soare, n-o răsfrânge asupra noastră tot atât de limpede, de curată și de fierbinte, după ce i-a fost dăruită. (...) Așadar, mâine la ceasul când aurora cea veselă va da la o parte vălurile întunericului cu degetele trandafirii,

încearcă a te cufunda într-un vis adânc. Desparte-te de orice pornire a inimii: iubire, ură, nădejde sau teamă. Astfel, marele prezicător Proteu, care se preschimbă după voie în foc, în apă, în tigru, în balaur și în alte întrupări felurite, nu putea să profetească întâmplările viitoare decât reluându-și înfățișarea cea adevărată. Nici omul nu primește harul cerului și puterea de a prezice, decât atunci când partea lui de dumnezeire s-a liniștit și s-a potolit în plin repaos, netulburată de patimi sau de simțăminte străine.